

Nu er det imidlertid sikkert, naar ærede Medlemmer ville se Vædringsforlaget Nr. 26, der gaar ud paa: „at Forpligtelsen til Vedligeholdelse af et mindre Vandløb, som hidtil, alene paahviler samtlige Eiendomme, der grændse umiddelbart til Vandløbet“, at der inellem Kommissionens Fortolkning af, hvorledes den bestaaende Tilstand er, og det foreliggende Vædringsforlag er den aller-nøieste Overensstemmelse. Det er næved, at Kommissionens Udtalelser Ord til andet ere affrevne i selve Vædringsforlaget, ikke at tale om, at, hvis det ikke var den bestaaende Tilstand, som Vædringsforlaget søgte at holde paa og bevare, vilde Forlaget i og for sig være aldeles meningsløst, thi det vil ikke være undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, at der staar, at Vedligeholdelsesbyrden som hidtil alene skal paahvile disse Eiendomme. Dette „som hidtil“ vilde være meningsløst, hvis det ikke netop var Tanken, at man vilde bevare den nuværende Tilstand, og det høie Thing vil dog ikke tro, at det skulde være saa, at Vædringsforlaget virkelig var meningsløst. Derimod tror jeg i alt Fald, at adskillige af de Navne, der staa over Vædringsforlaget, borge; jeg vil i saa Henseende blot henvise til det ærede kongevalgte Medlem her ligeoverfor (H. C. Nielsen), hvis Sagkundskab neppe kan betvivles. Jeg skal imidlertid lade denne Side af Sagen, der forekommer mig at være aldeles ubestridelig, ligge og blot holde mig til de praktiske Grunde, som jeg temmelig vidtløftig dvælede ved under min første Anbefaling af Vædringsforlaget, og med Hensyn dertil forekommer det mig ikke, at den høitærede Ordfører fremsførte Noget, der i nogen-somhelst væsentlig Grad kunde svække min Fremstilling. Jeg skal derfor blot endnu tillade mig et Par Bemærkninger angaaende Vædringsforlaget Nr. 25, idet jeg skal tillade mig til Forbedel for dette at benytte et Argument, som den ærede Ordfører fremsførte imod Vædringsforlaget Nr. 26. Han søgte nemlig, hvis jeg opfattede ham ret, at godtgjøre, — i alt Fald har han ogsaa søgt i selve Betænkningen at godtgjøre det Samme, nemlig, at Loven af 1859 syntes at forandre den Regel, som gives i Anordningen af 1846, saaledes, at det ikke altid er de Grundeiere, hvis Jorder støde til Vandløbet, som skulle have Vedligeholdelsen, men at Udgifterne ogsaa kunne deles over paa dem, der have Nytte af det. Nu er det ganske rigtigt, at det i Virkeligheden er saaledes, at der i Loven af 1859 og navnlig i dens § 6 in fine er bestemt, at visse Udgifter, for Exempel til forberedende Undersøgelser, skulle repareres paa dem, der have Nytten deraf; men det rammer naturligvis slet ikke Vædringsforlaget Nr. 26, der kun handler om Vedligeholdelsen og ikke om Reguleringen, der kræver forberedende Arbejder. Derimod tjener dette uregtelig til Støtte for Forlaget Nr. 25, der netop er i nøieste Overensstemmelse

med det af den høitærede Ordfører baade mundtlig og skriftlig citerede Lovsted i § 6 i Loven af 1859, idet Vædringsforlaget under Nr. 25, som ærede Medlemmer ville se, netop gaar ud paa, at de, der have Nytte og Interesse af et Reguleringsforetagende, skulle ikke alene, som § 11 foreskriver, betale dette Reguleringsarbejdes Udførelse, men de skulle ogsaa betale de forberedende Arbejder, som kræves til denne Regulering. Det er i den allerbedste Overensstemmelse med det af den høitærede Ordfører i Betænkningen Citerede, hvilket han ogsaa mundtlig har omtalt, nemlig: „saa fastslaar dog § 6 in fine, at visse Udgifter, for Exempel til forberedende Undersøgelser, skulle repareres paa dem, der have Nytten deraf“. Jeg taffer for den givne Undersøttelse og kan ikke undlade at drage den Nytte deraf, som jeg kan faae, og tror derved at have bevist, at ogsaa Forlaget under Nr. 25 er i god Overensstemmelse med det nu Bestaaende.

Udvalget: Jeg ønskede blot at sige et Par Ord om det Disfenspunkt, der er traaet frem i Udvalgets Betænkning og under Forhandlingerne her i Salen, om det Forhold, hvori Lovudkastets § 13 og Vædringsforlaget Nr. 26 staa til den nu gjældende Ret. Det er med Hensyn til dette Vædringsforlag jo blevet fremhævet ogsaa idag, at dette i Virkeligheden aldeles stemmede med de nu gjældende Rettsregler, medens der herimod er reist en ganske vist noget tilbageholden Tvivl i Udvalgets Betænkning. Jeg maa paa dette Punkt give den ærede Ordfører for Mindretallet fuldstændig Ret. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at den Regel, der findes i Vædringsforlaget Nr. 26, er i Overensstemmelse med den nu gjældende Ret. Med Hensyn til de mindre Vandløb, som ifølge Lov af 17de Januar 1859 bleve undergivne Kontrol, staa Sagen saaledes, at de ere undergivne de for mindre Vandløb i Forordningen af 1846 givne Regler, forsaavidt ikke Loven af 1859 bestemmer noget Andet, eller forsaavidt ikke en Afvigelse er en Nødvendighed ifølge den Kontrol, som disse Vandløb ere bleve undergivne. For de mindre Vandløbs Bedkommende gælder jo efter Anordningen af 1846 den Regel, at Vedligeholdelsesudgifterne skulle afholdes af de tilstødende Grundeiere saa langt deres Grund rækker, altsaa netop det, der er foreslaaet i Vædringsforlaget Nr. 26. Denne Regel i Anordningen af 1846 for de mindre Vandløbs Bedkommende er ikke bleven forandret ved Lov af 17de Januar 1859 og er ikke undergivet nogen Forandring som nødvendig Følge af Kontrollen. Dette er jo ogsaa, som den ærede Ordfører har udtalt, klart og bestemt sagt af den Kommission, hvis Udcast ligger til Grund for Forlaget. — Dette med Hensyn til den gjældende Ret. — I Debatten om, hvorvidt der